

[Luger-Lise Bech Hansen.]

institution. Jeg vil bede om, at man, før man går i arbejde med dette projekt, nøje vil overveje, om man har taget alt i betragtning, så man ikke, når man er færdig med projektet, opdager, at man ikke har foretaget en tilstrækkelig tilbundsgående analyse på alle områder. Det koster trods alt 80.000 kr. pr. plads i investeringsudgift.

I øvrigt et hjertesuk: overlad dog ikke for fremtiden åndssvageforsorgen alle disse rædsomme, gamle, utidssvarende bygninger rundt om i landet. De er dyre, hvad indretning angår, uhensigtsmæssige og absolut ikke arbejdsbesparende. Byg fornuftigt, så vi kan give disse mennesker en menneskelig tilværelse.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for en særdeles velvillig behandling af lovforslaget. Der lyser ud af samtlige indlæg en varm forståelse af, at vi her står over for en stor opgave. Man kan sige, at der har været en vis tilbageholdenhed; den er ikke løst sådan, som vi tænker på at den skal løses i dag. Vi ligesom føler et fælles ansvar for, at der ikke er gjort nok hidtil, og vi må derfor skynde os noget med at få det gjort. Jeg er glad for denne forståelse her fra folketinget, og jeg er også glad for, at det efterhånden bliver en almindelig opfattelse i befolkningen, at åndssvage ikke er personer, man bare skal betragte som plejepatienter, men at det er folk med et handicap af en vis grad, og at graden bestemmer deres udviklingsmuligheder. De er store hos mange åndssvage grupper, de bør naturligvis udnyttes i fuld udstrækning; det er det, vi bl. a. må være med til at skabe mulighed for.

Jeg er også glad for en anden ting, nemlig det gode samarbejde, der er blevet, jeg kan godt sige mellem folketinget, åndssvageforsorgen og forældregrupperne — her tænker jeg specielt på Foreningen Evnesvages Vel. Der er kommet et så godt samarbejde i gang, at man kan tale om, at vi nu trækker på fælles hammel i den udstrækning, vi kan skaffe de nødvendige bevillinger til en koordinering af tingene. Det er tilfredsstillende, at det er sådan. Derved kommer vi også i den situation, at vi ligesom kan skille de få grupper i befolkningen fra, der bliver bange, hvis de skal have en

åndssvag nabo; det er den lille gruppe nu; før var det måske den store gruppe. Vi kan med glæde konstatere, at det er så få, der nu står dér, og de opdager jo nok efterhånden, at de godt kan tåle at have en lettere åndssvag nabo — måske når de bliver klar over, at det også godt kunne blive deres slægts skæbne at have et åndssvagt barn at skulle tage vare på. Der er nu kommet fælles fodslag i de opgaver, vi her skal løse, og det er i høj grad tilfredsstillende.

Hr. Ejner Kristensen kan have ret i, at udviklingen sker med noget, man kan kalde eksplosionsagtig hast, men modsat er der jo mange andre, der mener, at det går alt for langsomt. Vi må altså koordinere tingene. Vi skal afstemme ønskerne her efter de øvrige sociale ønsker, vi har, sagde hr. Ejner Kristensen, og det er jo rigtigt. Men man må nok gå et skridt videre og sige, at så må de sociale ønsker skam også afstemmes efter alle de andre statsopgaver, vi har, for det kan vel ikke være sådan alene, at hvis vi føler en påtrængende opgave for åndssvageforsorgen, skal den eventuelt betales med en nedgang på et andet socialt område, hvor vi også har såkaldt glemte grupper. Så må vi spore længere ud i samfundsmaskineriet for at finde de nødvendige midler til det.

Jeg vil gerne give den oplysning, at vi siden 1960, da vi fik den nye lov, har investeret ganske betragteligt i åndssvageforsorgen. Vi begyndte det første år, i 1960-61, med 16,6 mill. kr. Siden har vi haft en stigende takt år efter år, og i det finanslovsforslag, vi for tiden behandler i folketinget, er vi oppe på 51,7 mill. kr. Tager vi disse 8 år som helhed, har vi altså investeret 254 mill. kr. i åndssvageforsorgen. Driftsudgifterne stiger naturligvis tilsvarende. I 1960-61 var driftsudgiften 86,8 mill. kr., og i det budget, vi for tiden behandler, vil det være 331,4 mill. kr. Det er et udtryk for, at vi virkelig har en kraftig udvikling i gang inden for åndssvageforsorgen, og det skal vi glæde os over.

Hvad angår hr. Lembourns betragtninger om omkostningerne, ser jeg gerne, at vi i udvalget bearbejder hele dette problem, og at vi snakker med de sagkyndige om forholdet. Hvis man siger, at vi skal føre udgiften op til en senere byggeomkostnings-